

Gül Bülbül 2

- şiirler -

Yayın Tarihi:

14.06.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aksarayım

Küçüktük ve kar yağardı Aksaray'a
Görünmeyen gün ışığında gündüz
son nefesini verirken
Erken başlardı gece
Hiç bir akşam farklı değildi
Çocuk fısıltılarımızın suskunluğunda

Ve hiç bir mevsim düş kurmadan geçmezdi
Bir birinin aynısı gibi olan günlerden

Küçüktük ve kar yağardı Aksaray'a
Karın beyazı saçlarımızda ıslanırdı
Sesimizde buz tutardı...dumanı üstünde
Bazen haylaz bir masal düşerdi dilimizden
Ateşine üflediğimiz sobanın etrafında
O zamanda şiirler birikirdi hayallerimde
Kitap kitap sayfalarınca

Biliyorum bir daha yağmayacak
o eski karlar Aksaray'a

Çatılardan çocuklar kadar uzayan buzlar sarkardı
Kaygan toprakta bir ayakkabı dolusu çamur
İz tutardı düşmeyelim diye
Sobada yarı yanmış küllü kömür

İsli hüznler salınıyor şimdi eğnimde
Düşünürüm ne çok külfetti
Karın yağması sobanın tütmesi
Çocuk kalbimizin hep
Ayaklarımızdan önce üşümesi

Biz büyüdük Aksaray'a kar yağmıyor artık

Bana bir ıssızlık çöküyor
Sabahın ayazdan aydınlığında içime ağlıyorum
Korkuyorum soğuktan perdeler yarı aralık
Yüzüm ellerimin arasında
Hasan dağını izliyorum

Şimdi uzaklardayım
binlerce görüntü geçiyor anılarımdan
Sırılsıklam soba kokan saçlarımızda yok artık
Nedir bilmem beni böyle çocukluğuma bağlayan
Hep iki dudağımın arasından hıçkırık
hep iki dudağımın arasında düğümlenen ayrılık
ve bitmeyen aksaraylılık

Gül Bülbul 2

Anne Gitme

Anneler nasıl tanır çocuğunu uzaktan
Annedir çünkü
En sevdiği annesi
İlk tanıdığı çünkü
İlk soyu - içtiği suda
Adar kendini bitmeyen duaya
Yığılan yüküne halim yok desede
Her seferinde aynı
Çünkü iki hecedir
Annedir çünkü

İlk toprak
İlk abdestini al oğul
Kapıya bir ses bırak vuranı duysun
Askiya iliştir gözlerini
Geleni görsün
Halim yok bugün
İki kelime dört hece
Anne gitme
Şiirler yarım kalmasın

Avuçlarım öteki dünyaya dua toplar
Tövbesi bitmez insanın
Taze gelin değilim
Yürümez bulutlara ayaklarım
Sakladığım ne varsa bu dünyalık
Yığılır kapı önlerinde - eşiğe
Her çocuğun ellerinde bir el
İlk tanıdığı çünkü ilk hecesi
Anne gitme
Şiirler yarım kalmasın

Gül Bülbül

Gül Bülbül 2

Babavatan

Yıkılır bir babavatan
Sesi dudaklarımda kıvrılan ağıtlar
Dizi dizi
Gönül bahçeme düşer.

Varlığımızı ağırlayan
Düşler kucağı
Anne kollarında eskiyen ninniler
Pencere asmalarına konan
Üveyik kuşları
Örgülü saçlarımızı terketmiş
Kına kokularıda uçmuş
Kuşların kanatlarında

Kaç bahar kaç yaz geçti
Çatallanan duvar yıkılan damdan ayrı
Kaç zemheri tüketti
Belleğimizden
Köy çocuğu geçmişimizi

Şimdi ne kadar sarmalacak
Boş
Tütmeyen ocağın rüzgarı
İçimizde büyüyen silanın halı
Oturur yüreğimizde

Söylediğimiz gurbet türkülerine
Masumca siner
Bir nefes yavşan otu

İki çift söz incitir
İçini sızlatır babavatan
damdan sarkan
Annenin yalnızlığı
Ve evlere sığmayışı.

Öksüz düşlerde kalmış
Saman alevinde çörek çeken
Kara sacın ocakta
Ot süpürgenin, kapı önlerinde bekleyişi

Yastığı döşeği eskimiş
Bağı bahçesi kurumuş
Kurdu kuşu yaban
Sohbet eden komşusu
Burun direğimizi sızlatan
Zamanlı zamansız ağlatan
Hasan dağı kadar büyür
Devinir
İçimizin yarım kalmış hikayeleri

Çocukluğumuza düşmeyen yolumuzun çığılığı

Depreşir adı geçince
sa tellerimizden dökülen İnce su
gurbette bir ırmak uęultusu
İncinen yüreęimize.

GÜL BÜLBÜL

Gül Bülbül 2

Benim Olmayan Şehir

Hiç benim olmadı bu şehir
Garip baktım penceresinden
Gurbette gibiydim her doğan günde
Denizine karışan akşam maviliğinde
Kavramadı toprağı ayaklarım
Hep ürkek emanet adımlarla yürüdüm

Hiç benim olmadı bu şehir
Hiç çığlık çığığa koklamadım portakal çiçeklerini
Taarruzda bekleyen bir teneke köz tuttum ellerimle
Ismarlama zoraki sohbetler
Eksik gibiydi bir yanım hep
Kapılardan yanaydı yüzüm
Gitmek için gün sayan misafir gibi

Hiç benim olmadı bu şehir
Az az sevdim
Her gün birazdaha derine batıyor tırnaklarım
Etime karışıyor
Kalkıp gitmelere gücüm yetmiyor artık
Dengesini kuramıyorum
Eteklerimde hergün çoğalan ağırlık
Kırık dökük hikâyelerle suskunluğum artıyor
Canım kanım dediklerim bu şehirde çoğalıyor

Hiç benim olmadı bu şehir
Dört kolla sarılamadım tutunamadım
Üşümeyen soğuk beton heykeller gibi
Yürüdüm kaldırımlarda
Aklımdan geçenler
Dilimin konuştuklarıyla yerdeğıştirip durur
Her söze her cümleye iki vatan sığdırırım
Merhemler yaptım suskunluğuma
Yıllarca sıkılmadan usanmadan

Benim olmayan şehrin kaldırımlarına taş ektim
Ağır voltalar vurdum sırlısıklam yaz ayında
Onca insan niye ?
Gitmek varken özlem kokulu
Masallar anlatır eski hatıralarından
İri iri gözlerini açmış vatan kokan çocuklarına

Çok kişili sofraların çala kaşık sesleri
Kıkırdayan küçük gülüşleri vardı
Göç etmeden önce tüm kırlangıçların
Hiç benim olmadı bu şehir
Hiç güvenmedim
Hep eksik uçtu yüreğim nefes nefese

Gül Bülül 2

Bir kibrit çokluğunda ateş

bir kibrit çokluğunda ateş
kim görebilirdiki
denizi
kısalan kanatlarından

bir kibrit çokluğunda ateş
sarkıp düşüyor
büyüyen gözlerinden
denizin
mavi sularına

bir kibrit çokluğunda ateş
vuruyor kanadıma
gövdem mecalsiz
otururken gövdemde

henüz dünya sabitken
yerinde
bir kibrit çokluğunda ateş
yakalayıp kolundan
siyah saçlı çocuğa
uçurumlar getirir
bir kibrit çokluğunda ateş
yakınca güneşi
dizlerimin üstüne gök kuşağını düşürür

Gül Bülbül 2

Dua

çok bağışlayanım hep bağışlayanım
tüm isimlerinle
uzanmak isterim yörüngene
en çok ihtiyacım hep ihtiyacım olanım
eğip bükmeden bir ses bekletirim bir ses
günde beş el açımı avuçlarıma dolan

Gül Bülbül 2

Dualı Şiirler

Ey varlık sebebim
Billahi senin emrinle hayattayım
Bin kez dönülmüş tövbelerden
Yeminlerden
Darmadağın günahkarım
Yinede yeniden tövbelerle kapındayım
Affına talibim...
Aşkların en güzeli sen
Adınla mesudum andıkca her zerrem
Huzurum olur dualarla dilimde
Mühlet, müddet, sınır sanadır tüm yolculuklar
Bu yüzden eteklerime yapışmış çekiştirmekte
Dünyada dünyalıklar
Mülteci ruhum arafta, çırpınır şaşkın
Bire kul olmanın avuntusu ahvalimde
Ömür bu misafirde olsa dünyada
Rengi teni emanet
Hasbihaller hep aşkınla
Tevekkülüne teslim yaşamak dualarda
Bismillahda şanınla bütünleşmek
Doğarken fecirde nurun uyanık gönüllerimize
Ey varlık sebebim
Anmassam adını bir nefes
Yorgun kederler yürür kalbime
Dualar akar parmaklarımdan
Affını ister her kelimesinde
Hükümsüzleşir merhametin yanında
Üç günlük dünya.
İdrakim zayıf
Öğret ALLAHım
Zayıf şükürlerden kurtulayım
Affın milladım olsun
Aşkın iki cihan servetim
Ağlayıp çırpınan şu gönlüme

Gül Bülbül 2

Gece sonu

gece alabildiğine sınırsız
batırmak için ayı
uğraşma boşu boşuna
karanlığın elleri büyüyüp genişliyor
ve ansızın gırtlığına
gece sonunda
iplik iplik çizilen bir gölge düşüyor
gök düşüyor
tamda şafağın deldiği o tan yerine
tombulca bir gün düşüyor

gündüz aciz değil gecenin azametinden
dudağını bükmüş gülümsüyor sıralandığı yerden
kırıp dökmeden şu yıldızlarında kalbini
nasılda dengesini kuruyor
çekip kısalırsa gece sonunda
iplik iplik çizilen bir gölge düşüyor
gök düşüyor
tamda şafağın deldiği o tan yerine
tombulca bir gün düşüyor

kavrar karanlık bütün renkleri
zıddına dönüp karıncalar yürüyene kadar
nasıl çürütür bir vakit bir vaktin tahtını
gelince zamanı sağ yanından akarak
biliyor demek hep aynı yerden
gece sonuna
iplik iplik çizilen bir gölge düşüyor
gök düşüyor
tamda şafağın deldiği o tan yerine
tombulca bir gün düşüyor

Gül Bülbül 2

İkidir kapı

dünyanın iki kapısı
kavganın iki kapısı
iki kapı insanı çoğaltır
delinir kapı
açılır kapanır kendince
sağır insanlar gelir
gidenler kulak kesilince
yol kısa, insan uzun
düşünce
çoğalır yükü menziline git gide

neyi alırsan çekilir elleri
nereye kurulur mahkemesi
topuğundan tutunca
toprağın taze nefesi
ıslak sesi
toprağa düşen kuzgunun kanatları
susan ve düşen
yanar mı üşür mü şimdi
tüm özgürlüğü
köleliğinden

zor olan yaşamın diğer adını tutabilmek
her şeyi zittına dönüştüren
nehir denize erişir gibi
iki kapı yaşamın diğer adı
tutabilmekti akılda
kapı buzdan ırmağa benzer
ateşten güle
nefesin bittiği yerden yeni bir söze

asıldığı yerden gözlerin gördüğü
bitmeyen geçit eskir ayaklarda
bir ağacın dalında unuttuğumuz
boynumuzun asıldığı diri diri
iç sesin şaşırtan gürültüsü
çoğalan girdabında
taştan ağır
ayaklarımızda uyumsuz yol
korkutuyor
nasıl anlatılır
ağıtlar kapının arkasından
sağlam duyulsa

Gül Bülbül 2

Kaldırım kenarları

kaldırımlara nasıl dökülür ayaklarım
gelincik açan yokuşları hayal ederken
mavi döpiyesli kadınlar
ve erguvan ağaçları sıralanmış kaldırımlarda
taşa dokunsa dizlerim
gözlerim gökyüzünde
yeşil kanatlı cennet kuşlarını arar

bir haziran başlangıcı bes belli
zarif ve keskin kokan Yasemen çiçeklerinden anlıyorum
dikenli çalılarda kızıl böğürtlenler
olgunlaşmaya hazırlanıyor
ben yine yol alırken kaldırımlarda
sessiz ve sakin
düşüncelerimi kat kat giydirerek
kalınlaştırıp
gün doğumlarına yoldaşlık ediyorum

nice günlerin telaşını taşır omuzlarım
bense görmezden gelirim
vakitsiz üşüşen sancularıyla
yollarca büyüyen kaldırımlar
kuytu köşelerinde saklasa beni
kırılan heveslerime uzaklaşsam
avuçlarımda ısırğan otu dikenleri
gül rengi karları boyasa
ve ben koşmasam artık
yollarda
kaldırım kenarlarında

Gül Bülbül 2

Kalem

susmanın erdeminde gezinirken
şiiirin çapaklı mısralarında
kendi sözümü
sevdirdin bana kalem

Gül Bülbul 2

Kimse Sezmez

Kimse sezmez saçlarımın köklerinden
Derin derin ağrıdığını.
Kulaklarımda yetim uğultuların
Öbek öbek otağı kurduğunu.
Susuz kalan dudaklarımdan
Yağmur dualarının damladığını.
Kimse sezmez
Gözlerimin çelikten rüzgarlar savurduğunu.
Omuzlarımdaki dünya telaşının
Arsızca debelendiğini.
Susarken kaybettiğim dilimin... dolanışını
Kimse sezmez
Kabuk bağlamış yaralarımın, ince ince sızlayıp
Ara ara kanadığını.
Titreyen nefesimi titreyen ellerimle tuttuğumu.
Bağı çözülmüş bacaklarımdan
Sürüklenerek
Kapı eşiklerinde kaldığını.
Toprağı sulayan yağmura benzeyen
Göz yaşlarımı
Silmeyen mendilin kuruyamadığını.
Kimse sezmez
Kabaran göğsümün hangi hıçkırıkla dolduğunu.
Hayallerimin kahraman hikayelerde
Konu olarak kaldığını.
Azalta azalta ömrümü
Saatleri satın aldığımı
Kimse sezmez
Düşlerimin yarım yamalak kaldığını.
Kimse sezmez
Yaşlı bir kadının eskimiş rüyalarından medet umduğunu.
Ağarmış saçlarında cılız belikler
Ayaklarının üstünde dimdik durduğunu
Ve minnetsiz dünyaya göz kırptığını.
Kimse sezmez
Ay neye tutunur gece karanlığında
Güneş nasıl sancılı doğar ufukta

Gül Bülbül 2

Kovuk yarası

nereden başlar merdiveni, göğün merdiveni nerede
baba tut kollarımdan çıkar beni
gömelim yer yüzünü
güneşin arkasına
bütün ölüleriyle gömelim
sarkıyor dudaklarımız
sözümüz var mı bulutlara götürecek
tutar mı kuşlar kanatların da
dökmeden tüm kelimeleri

her gün bir karanlık rengin de
ellerim baba niye böyle
pençelerim de saklı kovuk yarası
dolaşan soluğum serildiği yerde
iki yüzü kavganın
ezerek boşluğu
iki yüzü kavganın
çarpışırken havada

insan vurulur mu gülüşünün sayısından
değil sendelemek düşmek bu mu
ayakları toplanırken
üst üste kaç saç teli
uykunun koştığı asıldığı yerden

siyah daha siyah
kalın çizgiler kurur
kaç vakit sonra görülür
çoğalınca dağılan rengi ateşin
kaç vakit sonra ateşin rengi küle döner

Gül Bülbül 2

Ömürüm

dokunursa zaman dudaklarımda eskiyen gülüşe
neden ürker saat
zaten uykulu gece
sayılmazsa
gündüz eksilip incemiştir çoktan
bölünüp kaç kalmıştır geriye

hangi ara akar küçülen yaşım
durgun sulara ölürken ay
bozulmuş bahar kuruyan yaz mı
göğsümde nefesimi daraltan
yada gövdemde çırpınan ömür

sakla beni çocukluğum
hasan dağının eteğinde
güne bakan tarlalarında
yıldız dökülen mevsimlerine sakla

göçen zaman vurgunu avaz avaz anılar
her akşam boğulup güneş
yontar duvarda yatay çentikleri
köşesiz yolun
sessiz kırılğan adımları
ne çok gözlerim düşmüş vakitsiz
bükülen kelimelerle avuçlarımdan yukarı

mevsimi geçmiş büyümenin
baharda eksilen göçün telaşı var
ey göğe yakın gök yüzü
kaç can sığırdın bağrına
kaç kıyamet lekesi sürdün mavi düşler diyarına

Gül Bülbül 2

Recm

Acılarını yontmaya çalışan annem, bir pusu daha kurulmuş sana can evinden
Sessiz gürültüler büyütürdün amansız
Kara bahtlı kara ömründe her zaman
Kendin gibi ölü kadınların arasında dolaşırdın
Rengi soluk gelincikler gibi

Ateşten taslarım attılar yakmak için kalbini
Toprak rengine boyandı ANNE
Yağmur yağsa yıkanır mı sana yapılanlar
Ve yerdeki üşüyen kanlar
Anne niye sessizsin böyle
Kaldır toprağa bulanana başını
Melekler uçuyor gökyüzünde ANNE

Sana taş atanların adları kanınla yazılır yüzlerine
Bu şehirde tüm kadınlar
Bir kamyon yükü taşlamı yaşar
Şimdi yerlerde kehribar sarısı yüzün
kaç kadının telaşı ANNE

Parmaklarına uzanan güneş seni yıkayıp ısıtacak
Saçlarını okşayıp öpecek ANNE
Biliyorum bakışların büyüyor toprağa
Kısılan sesin dünyaya dağılacak
Seni insanlık duyacak ANNE

Son bir kez bak gece yüzlere
Lekesiz gülüşün dolaşsın akıllarında
Avuçlarıma kanlı öpücükler bırak
Senin kızın olduğumu unutmayacağım ANNE

Kan köpükleri sıvazlarken annemin saçlarını
Melekler uçuyor gökyüzünde
Ben ellerimi çırparak bağıriyorum
ANNE uyan
Bak bembeyaz melekler uçuyor gökyüzünde

Gül Bülbül 2

Rüzgarlı Sokak

Rüzgarlı bir sokaktan denize doğru inerdi yollarımız
Uçurtmalar martıların sesine yükselirdi
Gök yüzü ellerimize düşecekmiş gibi yakındı
Renkler tutuşurdu avuçlarımızda
Baktığımız her yer maviydi
Sokağın bütün çocukları çığırarak koşardık
Hep yokuş aşağı hep denize doğru
Ellerimizde uçurtmalar...uçurtmalar martılara doğru

Şimdilerde
Boynu bükük rüzgarlı sokakta
Gördüğüme sormak geliyor tutup tutup
Eski kahramanlar nerede
Vapurun keyfini sürdüğümüz
Göge doğru yarım yamalak uzanan
Umut dökülen
Ellerimiz nerede

Bakarken boylu boyunca uzanan sokağa
Taşları değişen kaldırımlar
Sahibinden satılık dükkanlar
Boyası dökülmüş okulunun kapısı
Yokuşu tırmanan sokağın en yaşlı babası
Saklayamadım
Gözlerime sıçrayan denizin nemini
Şimdi niye dudaklarım titredi
Çayın sıcakımı ellerimi üşüten

Sanki her şey fazla olgunlaşmış
Rengi solmuş buza benzemiş biraz
Artık martılar bile
Sahile gölgesi düşen yalıların omuzlarına tünemiş
Çocuk ellerimiz olsa
Bütün adresleri değiştirsek
Kapıların zillerine basıp...geri döndük desek
Rüzgarlı sokağımızda
Denize doğru koşsak koşsak

Gül Bülbül 2

Saydam olsa bulut

bulutlar saydam olsa kırılmaz
yağmur nasıl
rüya olurdu kurusa yeryüzüne
susar mıydı ağaçlar kollarını büzüp
kıpırdamadan öyle toprağa

nerden duyardık gürültülü yalım yalım şimşeği
çarparken
sessizliğin adı çiçeğin yaprağına
nasıl konardı çiğ tanesi
incitmeden
tazelenip dengesini dökerek

uzanırken zihni dünyanın
bölüp bölüp ayrılan devinime
kendi soluğunda beslenir
ışığı şık duran
muhteşem güneş

bulutlar saydam olsa
bağrı acırdı toprağın
ve
yürürken taşlar ayak ucuna
devirip gözünü her adım da
vururdu
kaldırımlar çoğalarak

düşerse fırtınanın kanadında
gömülmek için
parçalanıp buluttan saydam renkler
telaştan soğuk üşür
kırır rüzgarın ellerini

Gül Bülbül 2

Seninle bir gün batımı

gökyüzünde bir akşam üstü telaşı
karanlığa beş kala
seninle bir gün batımı izleriz denize karşı
tamda denizin üzerine kızıl ateşler serilmiş
gibi görünüyordu
koşar adım denize doğru bakışlarım
elimi uzatsam balkondan
dokunacak gibiyim
denizin mavisine karışan
kor benizli güneşe

seslensem duyar mı küçük sandallar
basmayın güneşin üstüne
yoksa deniz kanayacak
kanayacak bütün martıların kanatları
akşam serinliğinde
kim saracak masumları

Gl Bülbül 2

Sorgulamak

ömrün ibresi
soluklanıp uzadıkça
gün doğumlarından sabaha
kervan yolculuğuna kanlı kılıçlar gömeriz
neresi burası
bu çölün adı ne
hangi tahammül yolculuğuna eşlik ederiz

diz çökecek mi şu koşan atlı
zira kendisi elli ayaklı ve akıllı
yüzünde yıkılırsa
kibrin eleme ağlarsa şakaklarından
kırıp döktüğü
kaç nefesi diker tezgahında
sıvazlarsa çürük duvarlarını
ve atın ayaklarını

sonsuzluğun içinde
ikram ve imkan sağnağını ezerken
bilinmeze direnen
şu konuşan sesin aksi
nereye düşer
bu menzilin sınırı neresi
hangi ömrün geçidine fikir eşlik eder

Gül Bülbül 2

Şairlerin Anlatamadığı Şiirler

Şairce kelimeler yudumladığım vakitlerde
Şiirler dökülür dudaklarımdan
Kendime acemi yalanlar söyleyip
Ayazlar kuşanırım
Turuncuların çığlığı
Akşam üstü güneşlerinde.

Gizemini yıkar kör duvarların
Yusuf masalları anlatır bekciler
Gecenin bir vaktinde, vakitsiz hikayeler.
Ölü gülüşler bırakır sokak çocukları
Yalnız ıssız soğuk kaldırımlara
Gidilmez yollara takılır ayakları
Birde çıkmaz sokaklara

Kırık bir aynada
Zümrüt taşlar takar
Kirli saçlarına yetim çocukların
Oysa ölümcül hayat öpüyordu eyelere alınlarından
Soluk benizli deniz gibi mavilerden uzak
Bir ayrılık birde yoksulluk
Yalanlar söyleyen tuzak.

Kim bilir hangi baharın dallarında kaldı
Çorak topraklarımıza düşmeyen cemreler.
Şeyrettiğimiz sessiz filimlerde
Konuşamadığımız nice cümleler
Sırtımızı sıvazlayan
Hep sonbahar rüzgarları
Hangi şairin yudumladığı şiirler
Bilmem hangi satırlardan gülümser.

Gül Bülbül 2

Terkedilen çocuktum

sana karşı ağrıyan yanlarıma soruyorum
neydi ? engelleyen
ve
niye idi terk edişin

ulaşamadığım yalnızlığına
keşke biraz senli saatler olsaydın
bir tutam tutsaydın...saçlarımin karasından
günün her hangi vaktinde
nefeslenseydin bir gölgelik
kapalı dudaklarının ardından
düşe kalka büyüyen çocukluğuma
ninnilerden bozma şarkılar fısıldasaydın.

yokluğunda çok çabuk büyüdüm
çocuk olupta
hiç dudak büküp ağlayamadım
senin hayalinden başka hiç oyuncağım olmadı
kör bıçaklar gibi bilendim
kutlanmayan doğum günlerimde

kalbim yağmalanmış ülke gibi kırık dökük
bakmıyorum gökyüzüne mavi düşlerden uzağım
öç alır gibi nasıl kurşuna dizdin
giderken el sallayıpta tüm anneliğini

nasıl bıraktın yalnızlığın harlı ateşini
tutunamayan sahipsiz ellerime

dünyaya açılan penceremi çivileyip
yollarımı kervan geçmez eyleyip
hayatı tersten giydirdin bana

sokakları yuva bellediğime bakma
esip gürlendiğime
oluyor arada bir
haritalardan
hangi şehirde nefes aldığını
tahmin etme deliliklerim

sen aynadaki beni sana benzetme çabalarımada bakma
şimdilerde gölgemle
rus ruleti oynar gibiyim
zaten sürgün edip kalbinden
yabancı ellere emanete bırakmışsın
ne duana ne yüreğine sığmamışım besbelli

sorsam söylermisin
hiç dokundumu
hiç burnunun direği sızlayıp
kör kurşunla vurulmuş gibi
yutkunmakta zorlandın mı

hiç gözlerin dolup
adımı hatırlaya bildin mi
bir efkar sağnağına tutulup
pişmanlık çirpındımı soluğunda

şimdilerde ben yine ağrıyan yanlarımla
dar ağacında unutulmuş
ceset gibi sallanmaktayım
çürük kekremsi bir tat benim dilimde benimle büyüyen
dizlerimin yaralarını üfleyip öpeceğin yaşı
çoktan geçtim
dikiş tutmaz bundan böyle
aramızdaki cümlelerin ahengi

masal kitapları okuyup hikayeler yazmadık birlikte
ne...rakamları öğrettin
yokluğunu hesaplayacak
ne...renkleri öğrettin
hayata maviden bakacak

ben parmaklarımın ucunda savrulurken öğrendim
kuş uçmaz avlularda
bakışları kırık
kanatları hep ıslak
terkedilen çocuklar biriktirildiğini

gayrı böyle büyüdüm mü sanırsın
sen bakma benim yaşamak için çirpındığıma
kuş sütü eksik sofralarda
ha la
anne gülümsemesi ararım
ekmeğime banacak

Gül Bülbül 2

Uzaktan bayram

gömülürken içim karanlığa
dizlerimin üstünde her bayram bir çocuk ağlar
cam kırıkları üzerinde dolanırım
avuçlarımda sımsıkı sakladığım
çocukluğum
iğde çiçeği kokusunu duyarsam vakitsiz
derinlerde kesik kesik acıtan özlemlerimi bilirim
bakışlarım delsede gökyüzünü
benim hikayeme çöller düştüğünden beri
bilirim ki hasan dağı
yoldaşlık eder uzaktan uzağa

hala doğduğum yerden
o eski aksaraydan
dünyayı seyretmek isterim
gidemediğim rüyalarım uykularımda
bir kenara yazdığım gülüşlerim
yine bir bayram
yine bir özlem koyuyorum yanı başıma
bayram sabahlarının yoksul şenliği
mersin gözlerime batar
ürkek kadın kıpırtısı dudaklarımda
ve yükselmekte sesim bir ağıdın ortasında

Gül Bülbül 2

Üst geçit merdiveni

yol kenarı bir avuntu
birazda yol üstü
kucağında tıkırtı
az aşağı, az yukarı
üstelik yere çakılan ağırlık
yolun kalbinde bir yol
dik kafalı, yola batmakta
demirden elleriyle
geçenin saçlarını okşamakta

sık dokunan gövde de iki göz
gürültülü yol kenarı uysallığı
ağırladığı cebinde
biraz sohbet
kuytusunda biraz sabah
duvarında yükselen irili ufaklı adımlar
bir topuk sancısı
merdiven cam kenarı bir gölgelik
merdiven kaç adımda yükselir
kır saçlı bir adamın ellerinden
kahve tadında
gönül tahtına

Gül Bülbül 2

Yağmur toprak

çekince ayaklarını sesi ellerinde büyür
kızıl ötesi şimdi avuçlarında boğulan kan
kıtık ağırlığında mevsim uykusu
unutursa söz kendini
yalın ayaklı güvercinin
duyulur kanatlarında bir haber muştusu
gagasında tohumun karnını yarar
toprak yorulur beklemekten

tırmanır vakit güneşi batırmakta uykuya
rüzgarın kavgasında uçuşan rengi
devirmeden altını üstüne
göğün mavisi dökülür kenarından
sesin ışığı buluttan
kalıba dökülmüş gibi yağmur kesiyi toprak
duvarı yıkan yağmurun saydamlığını

bir damlada çoğaltmak dökülüşünü
sonra yeşil sonra toprak
sonra bu suyu nereye sığdıracak
toprak yükseldiğinde bu suyu nereye sığdıracak

içine düşüyor içine sessiz bereketi
oyuklarından çekilen su, nasıl
dönüşür yeşilin rengine, yahut
kımıldayan yaprak çizerken kendi desenini
dallar nasıl hizada durur göğe doğru

Gül Bülbül 2

Yazıyorum

masanın şahitliğinde kaç uykulu oda
neden sadece yorgunluğun fotoğrafı
oysa yoğun bir yer yüzü genişliği zihnimde
haz aldırın tutku kalemin eşliğinde
belki varoluş halim yazmakla can bulan
gerilerde kaldı karanlıktan bile utandığım an
bende bilmiyordum şiiri bu kadar sevdiğimi
yıkıcı zamanlarımda bana iyi geldiğini

kederlenmeyi seviyorum yazarken
biraz daha biraz daha diyorum
kalbimi meşgul eden suskun kelimeler
şehrin bütün sokaklarında
ısıklık çalmaya başlıyor

anlamaya çalışıyorum yazdıklarımı
yazdık ca harflerden boşalan yere
hüzün şarkıları besteliyorum
nihavent Hicaz
gölgesiz bir yürek
ayrılık nasıl yalnızlıkmiş acımtırak sözleriyle

gülen ağlayan şekiller
renkten renge giren kelimeler
yazdığım her cümle parmak izlerimde
kendi dünyasına dönüşüyor
ve ben göklerde kaybolan yazılarımı
kucaklayıp kalbinden öpüyorum

Gül Bülbül 2

Yığınla Mumya

Çokluğu yalnızlaştırıyor kocaman siteler Apartmanlar
Olacaksa evler illaki burada
Çatı katında olmalı
Çatı katında okunmalı acemi şiirler

İnce şerit gibi dar merdivenli
Demir yığını korkuluk hani zili nerede karanlık
Bir ışık gerginliği - dur kalk - dur kalk
Sesini kapatıp bu tangirtinin
Koşar adım kaldırımlarda yürüsem

Kapatınca güneş girmez gölgeli camın perdesini
Komşunun kavgası duvarda okunur
Çığlık çığlığa kadının sıkışan sesi
Gerginliğin gözlerime dikilişi
Bir aşağı bir yukarı
Yalpalıyor odada
Komşunun çaresiz sızıntısı

Açıp kapatıyorum kapatıp açıyorum
Şehirler çoklu sessizliğinizde
Kapılardan ürkek
Dağılmış
Sızıntı dinliyorum

Duvarda titreyen ses saçları dağınık kadın
Ellerini uzatan sinmiş masum çocuk
Aklım başımdamı yokluyorum
Açıp kapatığım panjur kapı
Ve yine ses
Ve kanlı sızıntı
Bakıyorum merdivene asansöre
Mumya sırası
Merdiven asönsör mumya taşıyor

Gül Bülbül

Gül Bülbül 2

Zümrüt

zümrüt
bugün de akşam olacak
kehribar gözlerinin bakmadığı kıyılarıma
bir kenara yazıyorum
altını çiziyorum kalın ve ince
ben hep ıssız sessizliklerde kaybolurum
sitemlerimi yutkunurum
içimde yaşar köleliğim
verilmeyen nasiplerimle
ve hep diri kalır ruhum
zümrüt
gözlerini düşündükçe

acizliğim sensizliğimden
bileyimki bir kez nefes olacaksın yanı başımda
bileyimki gözlerindeki ormanları yakacaksın
cennetimde salınıpta göz kırpacaksın
kavrulan avuçlarımda saracağımı bileyim
söz göklere çıkaracağım
zümrüt
gözlerinden Kerbela sancılarını

bir duygudan geçirirsen bölük pörçük sözlerimi
ve gönlüyün üzerine koyarsan
nefesimi nefesinde unuttuğumu
ellerimle tutup sakladığım rüyalarımı
zümrüt
gözlerine baktığımda görürsün

söylensem dudaklarımda tebessüm
deniz köpükleri gibi git gelli
gücüm yetmiyor ölü düşüncelerine
uzayınca ayaklarım uzunca
vurunca ayazdan soğuk katmerli
zümrüt
gözlerinde varlığım göçebe mülteci besbelli

yıldız çokluğu erirse gözlerinden
şafağı beklemez karanlık
keser tam orta yerinden ufku
erdiği yer baktığında öbek öbek
zümrüt
gözlerinden kesilince toprağın üstü

sana doğru çürüttüğüm her adımda
asıldığı ipler attın
ölü gibi sararıp durulduğumda
sularında boğulduğum ağıtlar yaktın
zümrüt
gözlerin bir taş yankısı taşır
girdabında doğrulduğum
sesin

inşa ettiğim sığındığım gürültü
zümrüt
gözlerinde iki cihan
gözlerinde ikinci kımıltısı

Gül Bülbül 2

Zümrüt nefesi

susarak gökten inen vahiler
kalpte teslimiyet
rızanın şahitliğinde ölümüne ruh
taif, in olması kabullenmek bilmek
mekkede insanın davası ne davası
olmassa hicret allemler arası
yanar kum taneleri hem titrer hem savrulur
hem taş kesilir
öğrendim yol üç boyutlu bir girdap
hiç ağacı yok toprak kumun altında
bulut gölgeyi taşır saçlarına vuran güneşi tutarak

gidiş keskin kemiğe dayanan bıçak gibi
gidiş sonrası sessizliğin ayak sesleri
bak yığınla toz bulutu zihinleri yakan
kaçı siyah saçlı kaçı ejderha ruhlu
nefes nefese çokluğu devemi at mı
kuma gömülü çırpınan nalın sesi
yani tüm gürültü çıplak kokan etin çığlığını

taşın üzerinde zümrüt parıltısı nefesin
gözlerinde derinleştikçe göğsünde inip kalkan uyku
öğrendim vakit gelince beyaza bulanmış gece
kim dudağıyla yamar
öğrendim bin sağanak el çırpınıyor yankılanıyor duada
yani böyle nasıl kaç gün batımı kaya koynunda
bilmiyorum incidimi ellerin ayakların defalarca düşündüm o kayanın altında

nasip kayanın keşke taş olsaydım dedirten
kuş nasıl zümrüt taşır kanadında gagasında
aşk nasıl örülür örümceğin ayaklarından
bir zehir nasıl güle dönüpte kokar dostun kucağından
adın yanarken bir çölün dimağında
buluttu kervanı taşıyan buluttu saçından okşayan

Gül Bülbül 2